

Capitolul 1 versetul 2: (aleși) după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite!

Am văzut în versetul 1 poziția pământească a credincioșilor cărora Petru le scrie, în versetul 2 vedem poziția lor spirituală. Așa cum poziția lor pământească era în opoziție cu poziția normală a lui Israel, tot așa este și cu poziția lor spirituală.

Israel a fost ales de Domnul, Dumnezeuul său (Deuteronom 7, 6) – ei însă au fost aleși de Tatăl. Israel a fost în exterior sfințit (pus de-o parte) din Egipt prin Marea Roșie, și față de toate celelalte popoare prin rânduielile Domnului, mai ales prin circumcizie (Deuteronom 7, 3-15) – ei au fost puși de-o parte lăuntric prin Duhul Sfânt. Israel a venit la ascultarea față de Lege (Exodul 24) și la sângele taurilor și al țapilor, care niciodată nu putea să îndepărteze păcatele (Evrei 10, 4), ci, dimpotrivă, era o aluzie la condamnarea la moarte, legată de starea lor ca popor păcătos aflat sub Lege – ei au fost aduși la ascultarea de Hristos și stropirea cu sângele Lui (Evrei 12, 24), care curățește de toate păcatele (1 Ioan 1, 7).

Ce realitate minunată să fi ales. Dumnezeu a știut că Israel va repudia pe Domnul Isus și din cauza aceasta El va trebui să judece poporul. Dar El a hotărât ca ei să nu fie loviți de sentință (Faptele Apostolilor 2, 4). Și nici nu trebuia ca numai un număr restrâns de persoane să fie mântuit, ci Dumnezeu a cunoscut pe fiecare în parte personal, și a decis pentru fiecare, ca să primească locul de binecuvântare.

Ca israeliți, destinatarii scrisorii au știut ce înseamnă alegerea. Poporul Israel ca unitate a fost ales de Domnul, ca să fie popor al Lui aici pe pământ (Deuteronom 7, 6). Aceasta nu are nimic a face cu veșnicia, ci numai cu poziția aici pe pământ. Avea valabilitate colectivă, pentru tot poporul, și nu pentru fiecare persoană în parte. Dar orice alegere vorbește de o hotărâre de Har a lui Dumnezeu, care este suveran. Și fiecare, care este subiectul alegerii, poate numai să mulțumească lui Dumnezeu pentru Harul Său.

Petru vorbește despre o alegere de *persoane*. Fiecare dintre aceste persoane a fost aleasă personal, ca să devină subiectul acestei alegeri și să vină într-o relație cu Dumnezeu, așa cum era ea inclusă în această alegere. Și ce fel de relație era aceasta? Israel a fost ales de Domnul, Dumnezeu, și de aceea era în legătură cu Dumnezeu care S-a descoperit ca Iehova, Cel veșnic, Cel care nu se schimbă. Dar creștinii au fost aleși de Tatăl (Efeseni 1, 5). Dumnezeu ca Tată i-a ales, și aceasta hotărăște relația în care ei stau față de Dumnezeu. Ei sunt copii (Romani 8, 16), sunt fiii Aceluia care S-a descoperit lui Israel ca Domnul, și lui Avraam, Isaac și Iacov ca Cel Atotputernic (Exodul 6, 1-6). Ce poziție minunată!

Ceea ce Petru spune aici credincioșilor tăiați împrejur, ne scrie Pavel nouă, credincioșilor dintre națiuni: aleși în Hristos înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste, ne-a hotărât mai dinainte prin Isus Hristos pentru înfiere pentru Sine Însuși, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei Harului Său (Efeseni 1, 4-5).

Pe cei ce i-a cunoscut mai dinainte, pe aceia i-a și hotărât să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați (Romani 8, 29).

Iată alegerea noastră! Hotărâți de Dumnezeu ca să corespundem în chip desăvârșit cu ceea ce este El, ca lumină și dragoste (1 Ioan 1, 5; 4, 8) – noi, cei despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune că nu era nimic bun în noi. Suntem hotărâți să fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, în care Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea (Luca 3, 22), și care este numit în Scriptură Fiul dragostei Lui (Efeseni 1, 6; Coloseni 1, 13), - noi, cei care în ochii Dumnezeului sfânt și drept eram vrednici de a fi urâți. Am fost hotărâți să devenim copii, copii ai lui Dumnezeu, și aceasta nu numai ca un titlu, ci copii adevărați pentru inima lui Dumnezeu (Efeseni 1, 5), așa că putem spune cu bucurie și deplină încredere »Ava, Tată« (Romani 8, 15), - noi, cei care suntem creaturi neînsemnate, și pe deasupra am fost dușmani ai lui Dumnezeu și am răstignit pe Domnul Isus (Romani 5, 6-10). Ce Har!

Petru cunoștea numele Tatălui. El l-a auzit din gura Domnului Isus Însuși. În primul rând, în sensul general (Matei capitolele 5, 6 și 7). L-a cunoscut și ca Tată al Domnului Isus (Matei 16, 17). El a auzit cum Domnul a spus Tatălui, că El a făcut cunoscut numele Lui oamenilor, pe care Tatăl I i-a dat din lume (Ioan 17, 6). După aceea, când Domnul a înfăptuit lucrarea minunată, pe baza căreia Dumnezeu a putut să se descopere oamenilor ca Tată, el a auzit mesajul minunat pe care Cel Înviat l-a dat Mariei Magdalena: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru« (Ioan 20, 17). În felul acesta Domnul înalță pe ai Săi în poziția și relația cu Tatăl, pe care până atunci numai El a avut-o și a savurat-o. Era numai – și putea fi numai – pe baza lucrării minunate, pe care Domnul a făcut-o la cruce. Dar Duhul Sfânt a descoperit atât lui Petru, cât și lui Pavel, și prin ei și nouă, că a fost în deplină concordanță cu voia Tatălui. Da, izvorul tuturor acestor lucruri a fost inima Tatălui, care, înainte de întemeierea lumii, le-a rânduit pentru noi.

»prin sfințirea lucrată de Duhul«

Cu privire la felul cum creștinătatea în general, și chiar cei mai mulți credincioși, folosesc cuvântul „sfințire”, trebuie mai întâi să cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu, ca să vedem ce se înțelege prin aceasta.

În mod obișnuit găsim în locul unde acest cuvânt se folosește, cheia pentru înțelesul lui. Prima dată cuvântul sfințire se întâlnește în Genesa 2, 3 și în Exodul 13, 2. În primul loc se spune că Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea, deoarece în această zi El S-a odihnit de toate lucrările creației. Vedem aici clar, că este vorba de punere deoparte (de o selecție), și anume o punere deoparte pentru Dumnezeu. În Exodul 13, 2, Dumnezeu spune: »Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi-născut, pe orice întâi-născut între copiii lui Israel, atât dintre oameni, cât și dintre dobitoace: este al Meu.« Este deci același gând.

În general în creștinătate sfințirea se limitează la lucrarea practică a Duhului Sfânt în sufletele acelorora, care deși sunt născuți din nou, au de luptat împotriva multor lucruri și care acum, prin cunoașterea lui Hristos găsesc putere în harul Duhului Sfânt ca să lupte împotriva răului propriu. Dar locurile citate arată foarte clar că sfințirea nu poate însemna îmbunătățirea unui om decăzut. Aceasta a confirmat-o foarte clar Domnul Isus, când a spus: »Eu Însuși Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr« (Ioan 17, 19). În El nu era nimic rău, care trebuia înlăturat, sau îmbunătățit. În Cuvântul lui Dumnezeu „sfințirea” înseamnă exclusiv punerea deoparte pentru Dumnezeu.

Cât de departe merge această punere deoparte (despărțire) pentru Dumnezeu a creștinilor vedem cel mai clar din cuvintele Domnului Isus (Ioan 17, 17). Prin credința lor în Mesia Cel repudiat de popor, ucenicii au fost despărțiți moral de poporul iudaic, care la rândul lui a fost poporul cel mai strict despărțit de restul popoarelor lumii. Acum Domnul roagă pe Tatăl ca să-i sfințească prin adevăr!

El nu a fost mulțumit că ei s-au pus deoparte aici pe pământ pentru Persoana Lui. El voia să-i aibă pentru cer, despărțiți de tot ce era pământesc. De aceea El se sfințește pentru ei (Ioan 17, 19), adică El pleacă de pe pământ la cer, și în felul acesta se desparte de tot ce este pământesc, ca în felul acesta ucenicii (și noi totodată) să fim puși deoparte pentru El, Omul din cer.

Aceasta este poziția creștină, căci îl face pe creștin să fie ceresc, cu toate că este încă pe pământ. Cum poate el însă să devină ceresc, dacă nu prin descoperirea unui Om ceresc, care este viața lui.

Mijlocul prin care această sfințire se poate înfăptui este »Cuvântul Tău« (Ioan 17, 17), Cuvântul Tatălui, adevărul (Ioan 17, 19). Acesta nu este tot Cuvântul lui Dumnezeu, ci numai partea care se bazează pe descoperirea Tatălui prin Fiul: Noul Testament, și în mod deosebit epistolele. În acesta găsim pe Domnul Isus ca Omul proslăvit în cer (Efeseni 1, 20-23; 2 Corinteni 3, 18).

Câteodată Scriptura vorbește despre sfințire ca despre o activitate practică, care are loc zilnic în inima unui copil al lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 4, 3-4; 5, 23; Evrei 12, 14). În afară de aceste trei locuri nu cunosc altele care să vorbească *numai* de sfințire în acest sens. De cele mai multe ori se înțelege sfințirea principială, de la începutul vieții creștine, chiar dacă totodată nu este exclusă sfințirea practică zilnică (Ioan 17).

Aici la Petru este vorba de sfințirea principială, care face pe fiecare credincios să fie un sfânt; compară forma de adresare din cele mai multe epistole. Nu este nașterea din nou însăși, dar este strâns legată de ea. Duhul Sfânt lucrează în inima păcătosului și el devine conștient de starea lui. Acesta este începutul despărțirii lui de lume. Apoi Duhul îi dă o viață nouă, pe care lumea nu o are (Ioan 3). Din momentul acela el este principial pus deoparte, sfințit. Dar merge mai departe, prin descoperirea Aceluia care atrage inima la Sine. Duhul îl scoate din firea în care s-a aflat până atunci (Romani 7, 5), și îl așează într-o poziție nouă: »spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos«.

Omul natural se află într-o anumită poziție, în anumite legături. Duhul Sfânt îl ia și îl aduce într-o poziție cu totul alta și cu toate alte legături. Îl ia din lume, care este în cel rău, și îl aduce la Dumnezeu. »Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău« (1 Ioan 5, 19).

Un tablou al acesteia îl vedem când Moise a trebuit să facă a doua pereche a tablelor de piatră. (Deuteronom 10, 1). A trebuit să le taie din stâncă: acum ele au fost sfințite, eliberate de poziția veche și au fost aduse la Dumnezeu. Dar după aceea Dumnezeu a scris pe aceste pietre (versetele 2-4). Această sfințire principială, despre care scrie Petru, nu spune că noi suntem desăvârșiți în chip practic, sau că am parcurs cel puțin un traseu în acest sens, ci ea spune că noi ne găsim într-o poziție cu totul nouă. Poziția este descrisă după aceea detaliat, așa cum Ioan o exprimă pe scurt: »Suntem din Dumnezeu«.

»spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos.«

Fără îndoială apostolul face aici aluzie la Vechiul Testament. Israel a fost adus spre ascultarea de Lege și de stropirea cu sângele animalelor tinere (Exodul 24, 1-8), care nu vorbea de împăcare, ci de judecata care venea peste fiecare care încălca Legea.

Noi am fost aduși la ascultarea lui Hristos. Nu este ascultarea față de Hristos, așa cum traduc unii, ca și cum Hristos ar fi luat locul Legii pentru noi. Aici este vorba de ascultarea lui Hristos, deci ascultarea pe care a arătat-o Hristos atunci când a fost aici pe pământ (Evrei 10, 7). Totodată noi am fost aduși și la stropirea cu sângele lui Hristos. A stropi nu este același lucru cu a vărsa. Ultima se referă la lucrarea Domnului pe Golgota. Stropirea se referă la folosirea sângelui asupra noastră, deci ceva care a avut loc după întoarcerea noastră la Dumnezeu. Ascultarea lui Isus Hristos are un alt caracter decât acela pe care oamenii îl înțeleg pentru ascultare. Noi numim un copil că este ascultător când renunță la ce este interzis și face ce i se poruncește, chiar dacă el ar face cu plăcere cu totul altceva. El are o voință care este stricată prin păcat.

La Domnul a fost altfel. El nu a vrut să facă altceva, decât numai voia Tatălui. Tatăl nu a trebuit niciodată să-I interzică ceva. Domnul nu a făcut nimic altceva, decât numai ce a știut că vrea Tatăl. Numai voia Tatălui a fost motivația lucrărilor Lui. Următoarele locuri ne arată această ascultare minunată.

»Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!« (Evrei 10, 7). »Om nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.« (Matei 4, 4) »Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui.« (Ioan 4, 34) »... pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.« (Ioan 8, 29) »La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.« (Filipeni 2, 8)

La această ascultare am fost aduși noi, deci la o ascultare care nu cunoaște voia proprie, care trebuie subjugată, ci la o ascultare care face, și care vrea să facă ce Îi spune Dumnezeu. (Ioan 7, 17)

Nu este aceasta o Lege mult mai grea decât Legea de pe Sinai, care nu a putut fi împlinită de nici-un om? Da, dacă ne-ar fi fost dată ca o Lege. Dar noi am văzut cum am fost aduși în această poziție, în care domnește această ascultare: Duhul Sfânt ne-a adus aici.

Noi toți aparținem din naștere aceluia despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Nu este nici-un om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. ... Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.« (Romani 3, 10-12), »făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre« (Efeseni 2, 3).

Dar Dumnezeu în planul Său ne-a hotărât pentru un alt loc. Duhul Sfânt a început să lucreze în noi, ca să ne sfințească, să ne scoată din poziția noastră veche și să ne așeze în poziția nouă a ascultării. A lucrat la conștiința noastră și ne-a făcut să recunoaștem starea noastră și a lucrat în sufletul nostru dorința de a face voia lui Dumnezeu, oricât ar costa. Viața nouă, pe care ne-a dat-o prin nașterea din nou (Ioan 3; 10, 28), nu vrea să păcătuiască, și nu poate păcătui, ci vrea și poate să facă voia lui Dumnezeu și să-I fie plăcută. Este viața Domnului Isus Însuși. (1 Ioan 5, 11)

El este viața noastră. (Coloseni 3, 4) Să se arate ea în noi altfel decât în izvorul ei, Domnul Însuși?

Este adevărat, noi mai avem încă firea, chiar dacă nu mai suntem în carne (fire) (Romani 7, 5). »Toți greșim în multe feluri.« (Iacov 3, 2) Dar cu toate acestea Ioan putea scrie: »Oricine este născut din Dumnezeu, nu practică păcatul.« (1 Ioan 3, 9) Acolo nu spune că el nu mai păcătuieste! Din păcate noi toți păcătuim. Dar viața unui astfel de om nu mai este caracterizată înaintea lui Dumnezeu de păcat. În versetul nostru (1 Petru 1, 2), și la Ioan, nu este vorba de umblarea noastră, ci de poziția noastră. Noi suntem în lumină, și umblăm în lumină. (1 Ioan 1, 7) Desigur, noi trebuie să umblăm în concordanță cu lumina. Dar nu despre aceasta se vorbește aici, abia în versetele următoare se va vorbi despre aceasta. Pentru a putea umbla în concordanță cu lumina, trebuie mai întâi să fiu adus în lumină. Pentru a umbla practic în sfințenie, pentru a putea fi practic mai mult sfințit, trebuie să fiu mai întâi sfânt, să fiu pus deoparte pentru Dumnezeu din starea și poziția în care mă aflam odinioară.

Acest a fi sfințit spre ascultarea lui Isus Hristos îl găsim din primul moment când un om devine născut din nou. Saul a fost și el un fiu al neascultării (Efeseni 2, 2), înainte de întoarcerea sa la Dumnezeu, cu toată râvna lui pentru Lege, care, așa cum credea el, era râvnă pentru Dumnezeu. Dar când a văzut pe Domnul glorificat, l-a recunoscut ca Domn și a întrebat: »Ce să fac, Doamne?« (Faptele Apostolilor 22, 10) cu toate că nu avea pacea cu Dumnezeu și nu a fost pecetluit cu Duhul Sfânt.

Aceasta o găsim și aici. Stropirea cu sânge este numită după ascultare, și acolo unde în Scriptură sfințirea și îndreptățirea sunt numite împreună, sfințirea este numită înaintea îndreptățirii. (1 Corinteni 6, 11) Îndreptățirea (sau, neprihănirea) (Romani 4, 25) este aplicarea cu credință a lucrării Domnului Isus la persoana care în adevăratul sens al Scripturii a fost deja sfințită prin Duhul Sfânt. Fiul pierdut s-a pocăit și a fost născut din nou atunci când s-a sculat ca să meargă la tatăl, despre care inima lui îi spunea că are hrană. (Luca 15) Faptul că s-a sculat, l-a făcut să se despartă de poziția lui în țara străină. Dar pe tot timpul călătoriei, și chiar și în brațele tatălui, a mai avut îmbrăcate hainele lui jerpelitate, și suferea de foame. El a fost îndreptățit și a avut pace cu Dumnezeu abia atunci când a fost îmbrăcat cu haina cea mai bună și cu un inel în deget a fost în casa tatălui și au sărbătorit.

Duhul lui Dumnezeu lucrează în suflet dorința de a face voia lui Dumnezeu, orice ar costa, și mărturisește apoi de valoarea mare pe care o are lucrarea Domnului Isus pentru Dumnezeu. Apoi, și în felul acesta, sufletul este adus la stropirea sângelui lui Isus Hristos. Dar așa cum persoana a fost aleasă, înainte ca Duhul Sfânt să înceapă efectiv lucrarea Sa, tot așa Duhul Sfânt a lucrat în ea înainte de stropirea cu sângele lui Isus Hristos.

Desigur, și sfințirea se bazează pe lucrarea Domnului Isus. Dar pentru a înțelege aceste lucruri, trebuie să vedem ambele aspecte ale acestei lucrări: ce a fost lucrarea

pentru Dumnezeu, și ce înseamnă ea pentru fiecare dintre noi. Prin păcat omul a devenit un păcătos, peste care trebuie să se reverse judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Mult mai rău este însă, că omul, prin faptul că a ascultat de Satana și s-a depărtat de Dumnezeu, a nesocotit și a dezonorat pe Dumnezeu. Domnul Isus a rezolvat problema la cruce pentru ambele părți, așa cum ne este prezentat clar în cei doi șaipi din ziua cea mare a ispășirii. (Levitic 16)

Primul șaip a fost pentru Dumnezeu. După ce a fost tăiat, sângele lui a fost stropit pe capacul ispășirii, pe tronul lui Dumnezeu, așa că Dumnezeu vedea totdeauna sângele înaintea Lui. În felul acesta tronul lui Dumnezeu a fost un tron de har. (Romani 3, 25) Pe șaipul al doilea au fost puse păcatele poporului și apoi a fost alungat în pustie. Desigur cei doi șaipi sunt împreună un tablou al Domnului Isus în lucrarea Sa la cruce.

Pe Golgota Domnul Isus a luat toate păcatele alor Săi asupra Sa și a purtat judecata lui Dumnezeu asupra lor. Dar în timp ce făcea aceasta El a proslăvit pe Dumnezeu într-un fel cum nu a fost niciodată mai înainte. El atârna acolo numai din ascultare, și în timp ce acolo a fost părăsit de Dumnezeu, deoarece sabia dreptății lui Dumnezeu L-a lovit (Zaharia 13, 7), El a descoperit toată sfințenia, dreptatea, dragostea și adevărul lui Dumnezeu. Și când Dumnezeu este descoperit, atunci El este proslăvit, pentru că totul în El este minunat. Niciodată Tatăl nu a privit cu mai multă plăcere la Fiul Său, ca în momentul când El a fost lovit de El din pricina păcatelor noastre.

Dar Domnul a înfăptuit lucrarea ca om adevărat. Prin aceasta Dumnezeu, care a fost dezonorat de om, a fost acum proslăvit în cel mai înalt grad în om. De aceea El poate acum să ofere oamenilor Har în dreptate (neprihănire) și să-i binecuvânteze, cu toate că acești oameni trebuie să fie împăcați personal (Romani 5, 10; 2 Corinteni 5, 20), căci ei sunt dușmani prin gândurile lor și trebuie să fie spălați prin sângele Domnului de păcatele lor. (Apocalipsa 1, 5) Sângele a fost stropit cu 1900 de ani în urmă pe capacul ispășirii. În baza acestui fapt poate Duhul Sfânt să lucreze la inima și conștiința păcătoșilor. Dar ei vor fi stropiți cu sânge abia atunci când vor merge la Dumnezeu cu păcatele și cu vina lor, deci, când vor fi aduși de Duhul Sfânt la locul ascultării și stropirii cu sângele lui Isus Hristos. Atunci vor avea parte de toată valoarea pe care o are acest sânge înaintea lui Dumnezeu – acest sânge, care ne curățește de toate păcatele, (1 Ioan 1, 7) și care curățește și conștiința. (Evrei 9, 14)

Aceasta era poziția celor care trăiau ca străini imprăștiați, și căroră le-a scris Petru. Aceasta este și poziția noastră. Am văzut cum Dumnezeirea S-a ostenit să ne dea aceasta și să ne ducă în această stare. Inima Tatălui este izvorul, Duhul Sfânt este executorul hotărârilor lui Dumnezeu, și Fiul a făcut posibil toate acestea prin lucrarea Sa pe Golgota, și în afară de aceasta S-a dat pe Sine Însuși, căci ascultarea și sângele, care caracterizează acest loc, sunt viața și moartea Sa.

Dacă Balaam a lăudat corturile și locuințele lui Israel, atunci când le-a văzut așa cum le-a văzut Dumnezeu, (Numeri 24, 5) ce ar fi zis el dacă ar fi putut să vadă poziția noastră, așa cum o prezintă Petru aici? Și ce zic inimile noastre în privința aceasta?

În veșnicie Tatăl Și-a îndreptat ochii spre fiecare din noi personal. În timp, aproape cu 2000 de ani înainte să ne naștem noi, Fiul a înfăptuit lucrarea la cruce pentru fiecare din noi personal. (Galateni 2, 20) Și când am trăit noi pe pământ, a început Duhul Sfânt să lucreze în fiecare din noi personal, ca să ne pună deoparte de pe locul unde ne aflăm, în mod deosebit de la lucrurile cu care eram în legătură, ca să ne aducă la locul plăcerii lui Dumnezeu, unde toate urmările minunate ale lucrării Fiului sunt partea acelora care se află acolo. Dragoste nemărginită, cât de bogat ne faci Tu!

»Harul și pacea să vă fie înmulțite!«

Aceasta este dorința de binecuvântare cunoscută, pe care o găsim aproape în toate scrisorile apostolului Pavel, la care el adaugă de obicei: de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos. Dar Petru, ca și Iacov, adaugă: să vă fie înmulțite.

Harul este felul de a gândi al inimii lui Dumnezeu față de noi, copiii Lui. Noi avem trecere înaintea Lui. Pacea este sentimentul inimii, când este conștientă că are trecere

înaintea lui Dumnezeu. Este pacea cu Dumnezeu (Romani 5, 12), atunci când am văzut că Dumnezeu Însuși ne-a dat pe Fiul Său și prin lucrarea Sa la cruce El este pe deplin satisfăcut în privința păcatelor noastre. Este *pacea lui Dumnezeu*, deci pacea pe care Dumnezeu Însuși o savurează atunci când cu deplină încredere Îi aducem cererile noastre.

Apostolul dorește ca acest Har și această pace să ne fie înmulțite.

Capitolul 1 versetul 3: *Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie,*

Cuvântul grecesc tradus cu »binecuvântat« se întâlnește în Noul Testament numai în Matei 14, 61; Luca 1, 68; Romani 1, 25; 9, 5; 2 Corinteni 1, 3; 11, 31; Efeseni 1, 3 și aici. Așa cum putem vedea din aceste locuri, se folosește numai pentru Dumnezeu. Și în Vechiul Testament este folosit în traducerea Septuaginta aproape exclusiv în acest sens. Pe lângă înțelesul »a lăuda, a binecuvânta« redă și ceea ce este demn de glorie: pe baza a ceea ce Dumnezeu este în Sine Însuși și pe baza lucrărilor Sale.

Când Domnul a instaurat Cina a folosit un cuvânt înrudit (Matei 26, 26; 1 Corinteni 10, 16), dar care se folosește și cu privire la oameni (Matei 25, 34), compară de exemplu cu Marcu 11, 9,10 unde în ambele versete se folosește același cuvânt.

Sentimentul pentru ce a făcut Dumnezeu pentru ei înalță inima apostolului spre Cel ce a făcut aceste lucruri. El glorifică pe Dumnezeu, așa cum face și Pavel (Efeseni 1, 3), cu privire la mărimea binecuvântărilor mântuirii. În felul acesta pregătește drumul pentru alte explicații. Primele douăsprezece versete constituie baza scrisorii, căci după aceea urmează îndemnurile. Dar primele două versete constituie punctul de pornire și mereu vedem legătura cu ele. Așa cum este în versetul 2, găsim în versetele 3-12 pe Tatăl (versetele 3-5), pe Duhul (versetele 10-12) și pe Domnul (versetele 6-9). Ca și în versetul 2, Tatăl este izvorul tuturor binecuvântărilor, în timp ce timpul actual este prezentat în legătură cu Domnul. Și aici Duhul este mijlocul prin care avem parte de binecuvântări (versetele 10-12). Versetul 2 ne aduce din eternitatea trecută (alegerea) pe locul nostru actual. Versetele 3-12 ne aduc din eternitatea viitoare (versetele 4-5) la starea noastră actuală (versetele 6-9), și de aici în trecut (versetele 10-12). Versetele 3-5 ne prezintă pe Dumnezeu în harul Său bogat, versetele 6-9 ne prezintă necesitatea și foloasele încercării, precum și purificarea credinței, iar versetele 10-12 prezintă mărimea privilegiului descoperirii mântuirii pe care au primit-o, descoperire care întrece pe aceea care au avut-o părinții lor, da, chiar pe aceea care au avut-o profeții Vechiului Testament.

Cu toate că există o strânsă legătură, nu este același lucru. Versetele 3-5 dau o extindere mare binecuvântărilor prezentate în versetul 2. Acolo am văzut pe Dumnezeu ca Tată, aici ca Dumnezeu și Tată al Domnului Isus Hristos, - acolo mântuire, aici naștere din nou, - acolo stropirea cu sângele lui Isus Hristos, aici învierea Sa.

Ei au fost aduși într-o legătură nouă, minunată. Ei cunosc pe Dumnezeu nu numai ca pe Cel Atotputernic, ca și părinții lor (Geneza 17, 1), sau ca pe Dumnezeul lui Avraam, Isac și Iacov (Exod 3, 6), sau ca pe Domnul, ca Israel (Exod 3, 14-18), ci ca pe Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus. Aceasta i-a adus (nu numai pe ei, ci și pe noi) în aceeași poziție cu Domnul Isus și în aceeași legătură cu Dumnezeu (Ioan 20, 17; 17, 23). Dumnezeul Domnului Isus este și Dumnezeul nostru, și Tatăl Domnului este și Tatăl nostru. Ca și Domnul, și noi putem acum zice »Ava, Tată«. Ca Fiu etern, Domnul Isus rămâne desigur totdeauna unic (Matei 11, 27), și ca Fiu născut pe pământ El rămâne totdeauna Întâi-născut între mai mulți frați (Romani 8, 29). Dar El nu se rușinează să ne numească frați (Evrei 2, 12). Putem noi să tăcem și să nu lăudăm pe Dumnezeu, dacă ne gândim la ceste lucruri?

Dar Isus Hristos mai are și un alt titlu: El este și Domnul (Faptele Apostolilor 2, 36). Nu este numele Său suprem, căci prin acesta nu este redată poziția Lui eternă și gloria

Lui personală. Este titlul pe care l-a primit ca urmare a ascultării Lui până la moarte, da, moarte de cruce (Filipeni 2, 5-11)! Dumnezeu L-a înălțat deja acum peste toate (Efeseni 1, 21 și versetele următoare). În curând toți dușmanii vor îngenunchia înaintea Lui și Îl vor recunoaște ca Domn. Dar El este *deja* acum Domnul nostru.

Și care este cauza tuturor acestor binecuvântări, atât a acelor care le-am studiat deja, cât și a acelor care vor fi amintite? Le-am meritat noi? A fost numai îndurarea Lui cea mare. Textual se spune acolo: »*multă*« îndurare. Îndurarea este starea care se naște atunci când vezi împrejurările triste în care se află persoana care merită îndurare. Noi am fost pierduți în păcat și vină, demni de a fi urâți în ochii lui Dumnezeu, și uram pe Dumnezeu. Pierzarea eternă era viitorul nostru. Așa ne-a văzut Dumnezeu, și îndurarea lui a fost așa de mare, că El nu numai ne-a mântuit, ci ne-a așezat într-o stare de binecuvântare, da, într-o stare de binecuvântare eternă.

Cuvântul grecesc folosit pentru »născut din nou« se întâlnește numai aici în Noul Testament și în versetul 23. Este desigur același lucru cu ce Domnul numește »născut din nou« (Ioan 3, 3). Este însă aici văzut dintr-o altă perspectivă. Este trezirea la o viață nouă prin atotputernicia lui Dumnezeu de a crea totul nou. Dumnezeu nu ne-a adus la Sine, îmbunătățind ce este rău în noi, ci făcând din noi făpturi noi. Omul cel vechi nu poate fi îmbunătățit, căci el nu vrea să asculte (Romani 8, 7). De aceea El ne-a dat viața nouă.

Moartea lui Hristos, Mesia, a fost pentru Israel, care L-a omorât cu mâna lui, sfârșitul tuturor binecuvântărilor și a oricărei speranțe de împlinire a făgăduințelor date de Dumnezeu părinților lui. Iudeii nu mai puteau avea nici-o pretenție, căci ei L-au respins și crucificat, pe El, în care trebuiau să se împlinească toate făgăduințele. De aceea învierea Lui a fost o naștere *din nou* pentru o speranță *vie*. Făgăduințele binecuvântărilor pământești au trecut acum pentru ei. Dar o nouă perspectivă se deschidea înaintea lor: o moștenire cerească, o speranță confirmată în *viața* Persoanei a cărei *moarte* a însemnat sfârșitul speranței lor pământești. Viața lor proprie, pe care au primit-o prin nașterea din nou, nu se poate sfârși înainte ca făgăduințele să fie împlinite, așa cum nu au avut parte părinții lor și toate generațiile care au urmat după ei (Evrei 11, 13).

Noi ne găseam într-o stare de păcat și moarte. În aceasta a coborât Hristos pentru noi. Dar după ce a înfăptuit lucrarea, a înviat dintre cei morți. El a înfăptuit lucrarea și a venit acum să ia în posesiune moștenirea. Satana, duhurile rele, moartea, pe toți aceștia i-a biruit Hristos. Învierea lui a nimicuit tot ce era între El și glorie. Deoarece eu am fost născut din nou prin învierea Sa, nu mai este nimic între mine și moștenirea nestrăicătoare. Moartea însăși a fost așa de definitiv învinsă (Evrei 2, 15), că nu mai este necesar pentru noi ca să murim (1 Corinteni 3, 22). Dacă Domnul va veni foarte curând, (dacă am voie să spun așa) niciunul din noi nu va muri (1 Corinteni 15, 51). Dacă trebuie să murim, atunci moartea este pentru noi mesagerul care ne duce din pustie la Domnul. Să te muți, ca să fi la Hristos, este mult mai bine (Filipeni 1, 23)! Chiar și trupul nostru va fi glorificat (Filipeni 3, 21). »Fie ... viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; toate sunt ale voastre« (1 Corinteni 3, 22).

Ca Fiul etern, Domnul Isus putea să dea totdeauna viața (Ioan 5, 21), și El a făcut aceasta chiar de la căderea în păcat. Dar după învierea Sa El a dat, ca Ultimul Adam, viață din belșug tuturor acelor care au crezut și cred în El (1 Corinteni 15, 45); El le-a dat propria Lui viață de înviere. Se poate spune că am fost născuți din nou prin învierea lui Isus Hristos dintre morți. Cuvântul »înviere« nu este însoțit de articol; aceasta înseamnă că accentul nu se pune pe realitatea istorică a învierii, ci pe caracterul învierii. Nu este o înviere generală, ci o înviere dintre cei morți; ceilalți morți rămân în morminte.

Aici nu este vorba de învierea noastră cu Hristos (Efeseni 2, 6), prezentată simbolic în râul Iordan, ci de învierea Lui pentru noi (Romani 4, 25), a cărei prezentare simbolică este Marea Roșie. Marea Roșie înseamnă: să ieși afară din Egipt și să intri în pustie, Iordanul înseamnă: să părăsești pustia și să intri în țară. Petru vede pe credincioși în pustie, Epistola către Efeseni îi privește intrați în țară.

Învierea le-a arătat o posesiune aflată într-o altă lume și totodată puterea care îl duce pe om acolo. Cu toate că el era supus morții, el poate intra acolo în baza victoriei minunate a Mântuitorului prin înviere. El este văzut în lumea aceasta, dar liber de robia în care s-a aflat până acum (Evrei 2, 15; Romani 8, 2; Galateni 5, 17), și în felul acesta lumea este pentru el o pustie. Dumnezeu îl conduce spre Canaanul ceresc, așa cum odinioară poporul pământesc a fost condus spre Canaanul pământesc.